

Чавдаря. (Пресича я). Като се лъснаха желицитѣ, човѣка се прекръсти. Извади отъ тамъ четири парчета. Даде менѣ две, задържа за себе си две. А останалитѣ още тамъ завързахме. Тукъ имъ турихме двойни печати. И ги повѣри на мене.

Гергина. А защо не повикахте и азъ да ги видя.

— Какво ще ги видишъ (сочи и дветѣ желици). Ей ги — гледай ги!

— Виждамъ, а не ми се вѣрва. Може да е направилъ. . .

— Какво ще направи, когато предъ моитѣ очи ги взе отъ общитѣ!

— Е, но! Нѣщо ми казва че. . .

— Ходихъ при евреина. Човѣка щомъ ги видѣ, пожеда да ги купи. Даде ми по сто лева на парче. . .

— Евреинъ е — не му вѣрвамъ.

— Е, ще дойде подиръ малко златаря Игнатъ. Ако и на него не вѣрвашъ — не съмъ кривъ азъ... (Взема торбичката. Да я скрия, че като дойде златаря да не вижда.

— (Наставнически). Хайде, пкъъ се изтърви предъ него, че имашъ цѣла торбичка.

— Ако ме мислишъ за вчерашенъ, то друго... Азъ искамъ само да чуешъ.

Мълчание.

— Я склони Стойча да не става ахмакъ та да отива чакъ въ Анадола.

— (Решително). Не може! Иманяритѣ ходятъ по законъ. Ако не се изпълни обета — всичко изгубва. Иманяра пази това.